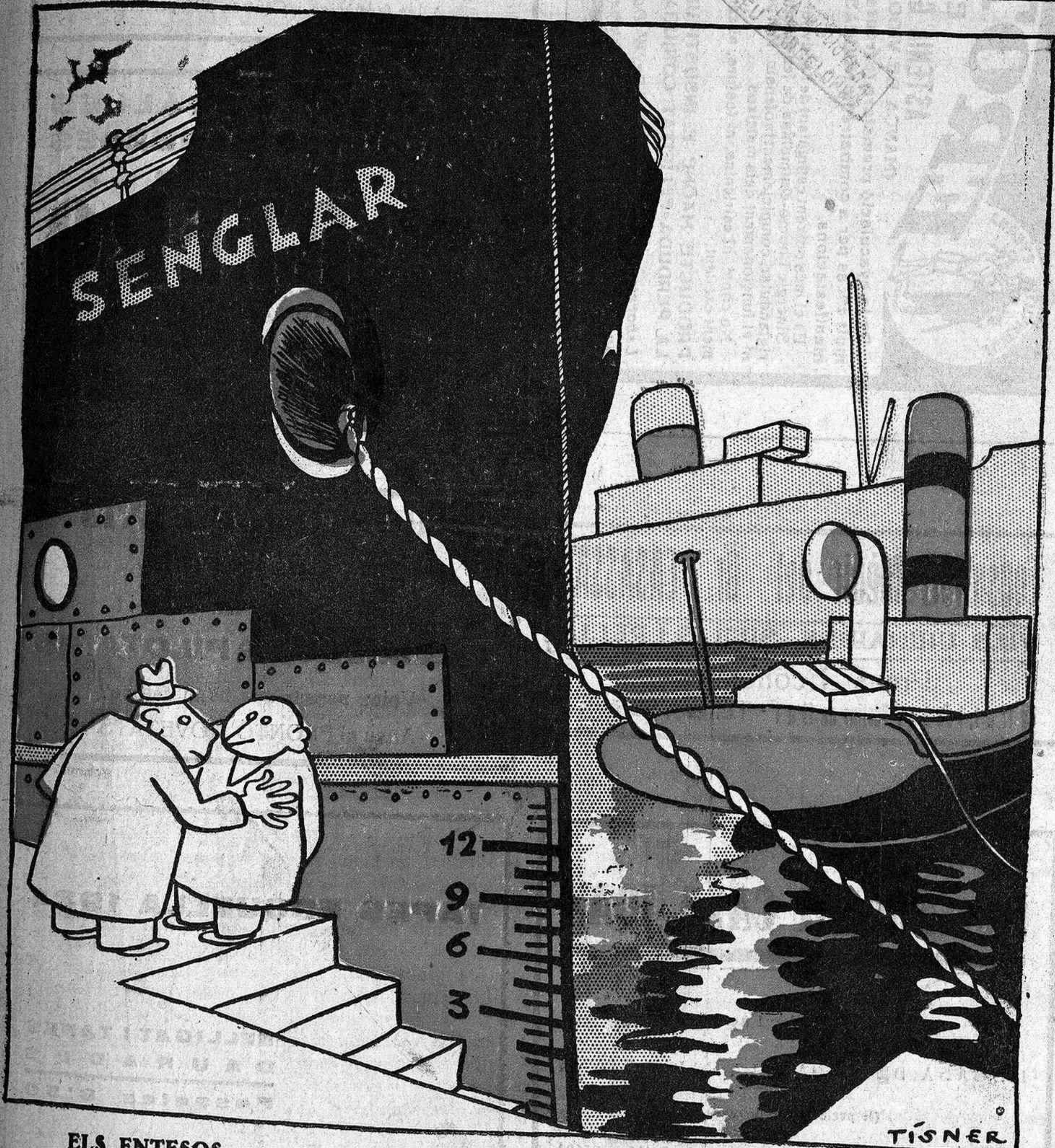

25

EL ENQUVELLA de la TORRATONA

ELS ENTESOS

- I la infanteria de Marina, ¿com hi va per mar?
- Tu diràs: a peu.

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pífuriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

APOPLEXIA

(FERIDURA)

Paráltsi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defectuosa circulació de la sang, les evita i guareix l'antic específic vegetal i completament inofensiu.

ANTIPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Espeífics

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits tarda i nit.

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA

(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES
DAURADES
Pessetes 8'50

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Arrepentides, 8 - Telèf. 21361

B A R C E L O N A

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Marginàlia

N nordamericà ha tingut la idea de demanar a eminents personalitats mundials quins eren els versos del Dante que més li plaïen.

Entre les contestes a l'enquesta hi ha la de Mussolini.

Mussolini ha escollit del cant 26 de «L'Infern», el passatge en el qual Ulisi arenga els seus companys perquè segueixin la

lluita.

Diu el vers:

«Dei remi facemmo ali al folle volo».

(«Dels remes en farem ales per un volar de follia».)

Mussolini queda retratat. En el seu comanament hi ha un element líric profundament italià.

Qui sap si això el salva un xic i el fa divers de molts!

Si fos possible, treuríem de «La Divina Comèdia» un vers i un altre vers per fer retrats als qui no se'l sabrien fer com se l'ha fet Mussolini.

Cap Dictador, pseudo-dictador, ni Capità Aranya, agafaria un vers de volada; el que vol dir que no serien aptes per a passar l'infern: forçosament haurien de restar-hi.

* * *

Els intangibles.

Sempre ens havia interessat conèixer què opinaven de la «intocabilitat» els intocables. Sabíem els avantatges d'ésser tabú; no coneixíem els goigs d'ésser-ne.

Un japonès, el comte Ohkuma, un dels fundadors dels modern Japò, president del Consell, cap del partit progressista, director de la Universitat lliure de Wacèda —de la qual fou fundador— ens els dóna en un seu llibre de memòries íntimes. Aquests avantatges fan referència a l'Emperador, en parangonar-se amb el comte Ohkuma.

L'Emperador és un intocable. El comte Ohkuma sent la cridòria que aixequen les seves innovacions. I l'Emperador reflexiona davant del comte.

«Governar sense crítica és un goig inefable i un gran avantatge; és com viure a la muntanya dels cirrers. (Tingui's en compte que els japonesos són molt lírics). Has vist com la premsa fins fa al·lusions a les teves riqueses? (Les riqueses del comte Ohkuma.) No en fan mai a les riqueses de l'Emperador: les meves riqueses no es toquen. En el món tots tenim la nostra sort: l'home del poble té la seva: té la sort d'haver nascut home i no haver nascut peix. (Ia és sort!) Els qui hem vingut a la Terra homes superiors, tenim drets damunt dels altres. Vetllem per ells i, en esguardar-nos, ens han d'esguardar com si esguardessin una divinitat.

¿Es possible que un senzill mortal es fiqui amb el que fa un immortal? (Els immortals tenen dret a fer

contractes, donar concessions, cobrar favors, viure a plaer amb la suor del front dels representats.) ¿Pot arribar l'alè d'un senzill home fins al cercle de les nostres activitats?

Naturalment que no! Els intocables viuen com els altres, però no són com els altres: tenen drets damunt dels altres. I viure, podent fer el que dóna la gana a un, produeix tant goig.

Les èpoques pitjors de les històries són les èpoques dels intocables!

* * *

«El Salvador d'Espanya!»

Aquest títol va passant de l'un a l'altre. Quants hauran estat ja els salvadors d'Espanya?

Els de Tarragona —mitja dotzena, naturalment—, han dit a Gil Robles que el Salvador d'Espanya era ell.

Comença el diàleg:

—Me han dicho el salvador de Espanya!...

Una veu:

—Lo sois.

—No, no lo soy!—Aquesta és la rèplica de Gil Robles.

—Lo sois!

—No lo soy!

—Lo sois!

—No lo soy!

Quan això s'escoltava per la ràdio hom tenia el desig de cridar: «Posin-se d'acord. Ho és? No ho és?»

Gil Robles és el salvador d'Espanya?

Espanya és el país que ha tingut més salvadors. I cada dia ha anat afeblint-se un quilo, malgrat tants egregis sumministradors de fosfàtines.

Darrerament ens salvà Primo de Rivera. Ara és probable que, fet i garvellat, el salvador sigui Gil Robles.

Espanya començarà anar bé quan no la salvi ningú!

* * *

Catalunya.

Recordem-ho. Tot el nostre esforç ha d'anar a enfortir Catalunya.

Catalunya! Catalunya!

No hem de voler ningú que s'aprofiti de Catalunya. Ni dels d'allà ni dels d'ací.

Recordem que hi hagué qui obrí la cleda al llop, i ara crida Catalunya quan el llop clava els ullals a les ovelles.

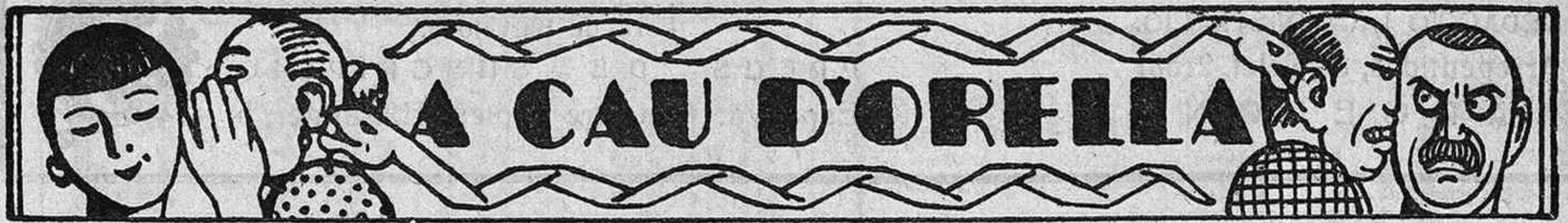
Hem dit i hem repetit que calia formar una consciència catalana, avui un xic soterrada sota la influència d'una allau de forasters.

Res de tirar l'aigua al propi molí, però tampoc res que no pugui ésser una *utilització del sentiment* de Catalunya.

Catalunya, però una Catalunya íntegra a base de catalanitat, i no a base d'aprofitament.

Entesa d'autèntics catalans.

Catalunya! Catalunya! Catalunya!

EL DESTI

Un amic nostre, un xic fatalista, que no creu sinó en la «planeta» dels ocellets de La Virreina, ens deia que la predestinació tant gravita damunt dels homes com damunt de les coses; per aquesta predestinació, una d'aquelles botiguetes de sota l'Hotel d'Orient ha parat en saló de cirabotes.

Era en els temps feliços del senyor Esteve, en els quals el matí del diumenge era dia de feina, i, com a tal, la botigueta de canvi dels Mas Sardà esperava els «murcianos» que, aleshores, eren la flor de llur clientela.

Un dels Mas Sardà llegia el diari assentat en un dels banquetes que hi havia arrambats a la paret, enfront del taulell amb gàbia, mentre un nyèbit li cirava les sabates.

Això esdevenia, quan entra i s'asseu al banquet del seu costat un senyor molt elegant, que també es posa a llegir el diari.

Netes les sabates, el canvista senyor Mas Sardà s'aixeca i molt amablement pregunta al senyor que ha entrat:

—Vostè dirà en què puc servir-lo?

—Amb crema i de pressa, que tinc tard!

El client havia pres el senyor Mas Sardà —canvista—, pel cirabotes!

TREBALL DIFICIL

El senyor Nicolau d'Olwer és un dels senyors més entrevistats aquests dies. Ara és el corresponsal d'un diari de Madrid el qui li pregunta com va això de les

esquerres; ara és un diari local qui vol conèixer la situació del grup que giravolta al voltant del senyor Nicolau d'Olwer.

L'altre dilluns un amic nostre va trobar el senyor Nicolau d'Olwer per les Rambles, i, naturalment, la pregunta va sortir com un tret:

—Com va, senyor Nicolau d'Olwer, això de la concentració republicana d'esquerres?

—Bé! Bé!—va fer el polític del capell fort i de la política de la mateixa forma del seu capell.—Però jo crec que en lloc d'una concentració republicana d'esquerres s'hauria d'intentar fer una conciliació republicana d'esquerres. Tinc aquesta idea i m'esforço a fer-la tenir al meu grup. I estigui bo—va dir Nicolau d'Olwer al preguntant, allargant-li la mà.

LES CONQUISTES DEL PROGRES

Ja ens havíem assabentat que els catòlics tenen un Papa que, per tal de donar bel.ligerància a totes les novetats, no s'està de res.

Després d'haver deixat les mules protocolàries per un 80 H. P., de fer instal·lar ascensors i calefacció central al Vaticà, de tenir un micròfon al capçal del llit, d'haver impressionat un disc amb la benedicció de l'Esperit Sant, d'actuar d'«star» en una pel·lícula i de convertir la Capella Sixtina en sala d'audició de jazz-band, ara acaba de modernitzar les facultats del seu poder espiritual trametent per telègraf el passaport d'entrar al cel.

—El passaport?

—Sí, home; les indulgències que netegen de tot pecat.

—No sigui heretge! El telègraf únicament el deu usar en casos desesperats, casos com, per exemple, el cas d'aquell frare de Pompeia, que era un sant home en vida i que en mort ha estat l'inspirador de les escenes populars d'una obra d'en Poal Aragall.

—I vostè creu que aquest sant home estava necessitat d'indulgències telegràfiques?...

—Veurà, aquest sant home havia estat guia espiritual i confessor d'en Cambó... i, «per si les mosques», comprèn?...

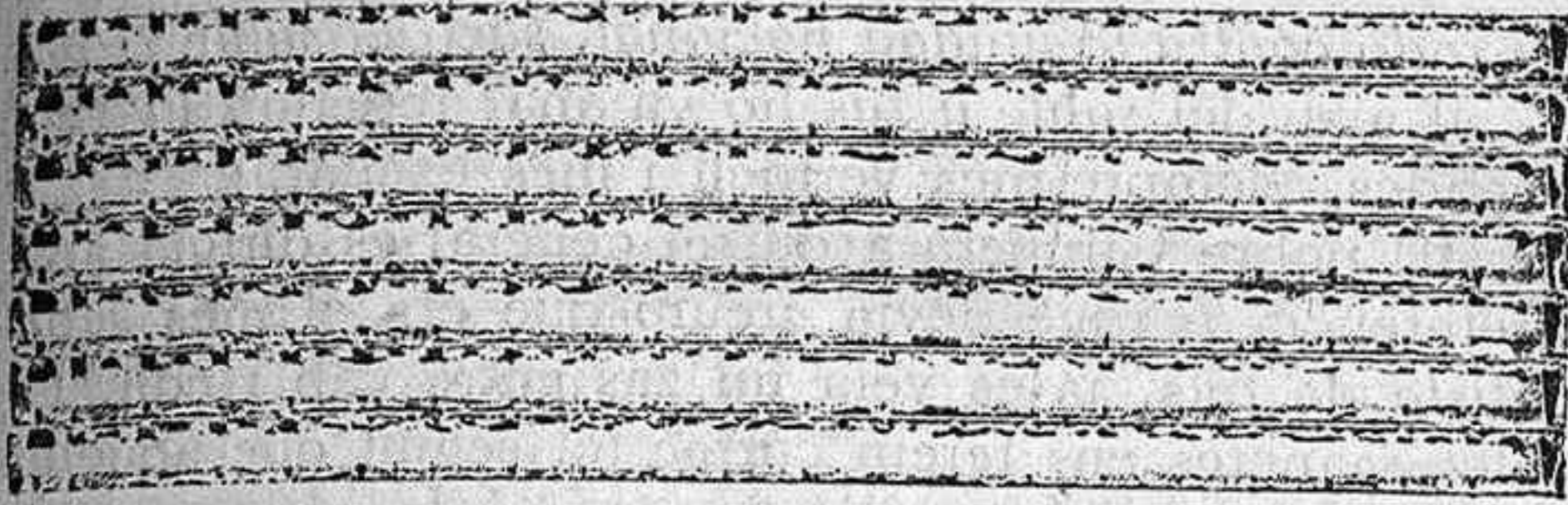
En un judici

—Quin és el vostre ofici?

—Matador de porcs, per servir-vos.

Aquest número ha estat visat

per la censura

CONSEQUÈNCIES DE LA POPULARITAT

Ja no hem d'anar a cercar exemples a l'estranger i retreure el duc de Wellington, que va donar nom a unes sabates de montar, o al senyor Laval, que ha donat nom a uns bescuits.

A Catalunya tenim els caramel·los Cambó i a Espanya tenen molts nom il·lustres que bategen dignament celebrats plats de restaurant, dolços familiars, o perfums selectes de tocador, tant per a baró com per a dama.

Ara mateix, un farmacèutic conegut prepara un purgant que serà batejat amb el nom egregi de «Purgante sin rival Gil Robles», i no dubtem que aquest mateix farmacèutic pugui preparar un cotó fluix Royo Vilanova.

També coneixem un específic —no sabem si pro o contra la solitària: «Píldoras doradas Emiliano Iglesias».

Tot això són conseqüències de la popularitat i anticipacions als judicis definitius que farà el futur a la glòria d'alguns prohoms.

REORGANITZACIONS

Les reorganitzacions elèctriques que es preparen també toquen els Escorxadors.

Visites i parlaments:—«Cal fer-ho tot en profit de Barcelona. Vull que tinguin ull amb el «ganado».

Publicacions de decrets i nomenament de Comissions Mixtes, Comissions Mixtes de les quals no forma part cap tècnic de l'Escorxador.

Tot marxa. Eufòria, reorganització, bons aliments, i anar tirant.

Es allò que diu en Pep Marquès; hi ha coses de la Casa Gran que semblen pensades en el trajecte que mitjança entre la taverna del «Mico» i el restaurant del «Gall».

Sort que els de l'Escorxador preparen un Congrés... Aleshores...

MISTER LLAPIS

Mister Llapis és un senyor que ha vingut a Barcelona a fundar un Club, molt semblant a un Club de Londres nomenat «Silent Club». Les sessions d'aquest club es celebren a boca tancada, deu ésser per allò que a boca tancada no hi entren mosques. Ens referim a les sessions del Club de Londres.

Mister Llapis n'explica meravelles.—Es un club,— diu—, d'una rigidesa exemplar. Un dia, assabentats uns lladregots que els del Club no podien dir ni un mot entraren a una de les seves sessions i s'apoderaren dels diners de tots els socis. Un soci espuri, trencant el reglament, s'apropà a una finestra i va cridar «lladres». La policia va poder detenir els atracadors i rescabalar el diner. Però el que va cridar fou expulsat del Club trapista per indesitjable.»

Mister Llapis voldria fundar a la ciutat un club on tampoc no es pogués cridar «lladres», àdhuc trobant-se

en el mateix cas del Club londinenc.—«La disciplina estatutària» és una gran força social»,—predica el senyor Llapis. «I el silenci una de les virtuts més fructíferes».

Llàstima que el nostre temperament de mediterranis s'avingui poc amb les excentricitats londinenques que vol importar Mister Llapis. Ací les coses s'han de dir, i si no les diem cantant les diem xiulant. El cas és que d'una faisó o altra es tingui esment del que esdevé.

Mister Llapis tindria més èxit si per comptes de voler fer-nos semblar frares de Sant Benet, fundant un «Silent Club», fundés un club que es podria nomenar «Surlly Club», club de l'esperit de la contradicció i de la inventiva.

A casa la idea d'instaurar el club dels callats afavoriria extraordinàriament l'èxit esclatant del club dels que xerren i fantasiegen.

Fem aquests comentaris al marge de les intencions equivocades de Mister Llapis.

UN LLIBRE DE FRANCESC PUIG I ALFONSO

Francesc Puig i Alfonso ha publicat un llibre excel·lent: «Recordant coses passades».

Amb agilitat, bona prosa, i exacte record de llocs, homes i coses, Francesc Puig i Alfonso pinta retrats, situa personatges i evoca moments amb un autèntic art.

El darrer llibre de Francesc Puig i Alfonso es llegeix d'una tirada. No és el llegidor qui agafa el llibre, és el llibre qui agafa el llegidor. Veieu aquesta escena. Fa referència a la vinguda del Mariscal Jofre a Barcelona. Francesc Puig i Alfonso i altres, s'entrevisten amb que substituï el general Weyler dos dies abans de l'arribada del Mariscal i la Mariscalia a Barcelona. Llegiu:

«Amb un to bastant excitat ens preguntà si nosal-

Carnestoltes

—I per què deuen venir 1.200 guardies nous?

—Potser perquè ara sovintejaran els «assaltos.»

tres, organitzadors de la festa, responíem de l'ordre. Li contestàrem que no responíem de res, i que no creíem amb cap desordre. L'home, més excitat encara, va dir-nos: *Yo acompañaré al Mariscal, porque ésta es mi obligación, pero si ocurre algo desagradable sabrán quién soy yo.*

»Nosaltres l'escoltàvem amb certa sorpresa i fins ens feia pena que s'ho agafés d'aquella manera.

»Con que ya lo saben ustedes. Al primer grito que oiga de carácter subversivo, saco el sable y zas.

»Cualquier gesto despectivo que observe, saco el sable y zas. Al primer viva Cataluña que yo considere

lanzado contra la unidad nacional, saco el sable y zas.

»I això del *sable y zas* ho va anar repetint diverses vegades i sempre més vermell i més excitat.

»El pobre Guimerà a qui el general es dirigia amb preferència perquè devia creure que era el més separatista de tots, ja es veia un zas entre cap i coll. De totes maneres ens férem càrrec tot seguit que aquelles energies eren l'efecte d'una causa i la causa no era atra que l'esplèndid dinar que acabaven de celebrar, en obsequi al Mariscal Jofre.»

Francesc Puig i Alfonso és un magnífic pintor de retrats.

GLOSSARI

Jesús al Tibidabo

Diumenge va inaugurar-se impunement, amb la solennitat del cas, l'estàtua colossal el Sagrat Cor de Jesús que corona el temple de crocant i de pasta, malgrat ésser de pedra, erigit al cim del Tibidabo.

Ha coincidit la col·locació de l'estàtua monumental amb la supressió de tres-cents llits a l'Hospital Clínic, la mort al carrer, per fam i fred, d'uns malaurats, i no parlem d'altres coincidències puix que hem de tenir en compte que ens trobem en ple règim de República laica de treballadors.

A nosaltres, l'ombra de Jesús no ens fa cap nosa. El que ens sobra és la companyia de Jesús i el negoci dels qui es contitueixen en empresaris per a explotar el nom i la figura del màrtir del Gòlgota, l'amic dels humils, com una atracció més.

Com nasqué la idea de bastir un temple al damunt de Collserola i de rematar-lo amb una estàtua de Jesús amb els braços en creu, com si estigués castigat? Ens ho expliquen els fundadors, amb aquell castellà empa-lagós i ensucrat de convent i de monges que s'adiu tant, per contracop, amb l'idioma dels bans i de les sentències:

«Dios que preveía la iniquidad suprema de aquella semana sacrílega de julio, en la que España pecó en Barcelona, quiso que en Barcelona se levantara el monumento más grande de expiación.»

Els contribuents, els del temple, no els altres, prengueren el nom de «abejas místicas», i entre els donatius recaptats figuren els d'uns obrers del Ferrol que es van privar un any sencer de beure i de fumar, el d'una noia de Mogente que va trencar davant del Sagrari un flascó d'essència com a fermança de renunciar als perfums per a lliurar al temple del Tibidabo el que despenia en aquest ram. Una obrera de Manlleu feu el sacrifici de deixar-se arrencar un queixal corcat al viu, per tal de fer ofrena de l'import de l'anestèsia. Unes monges es mengen la verdura sense amanir, per a trametre el que els costava l'oli...

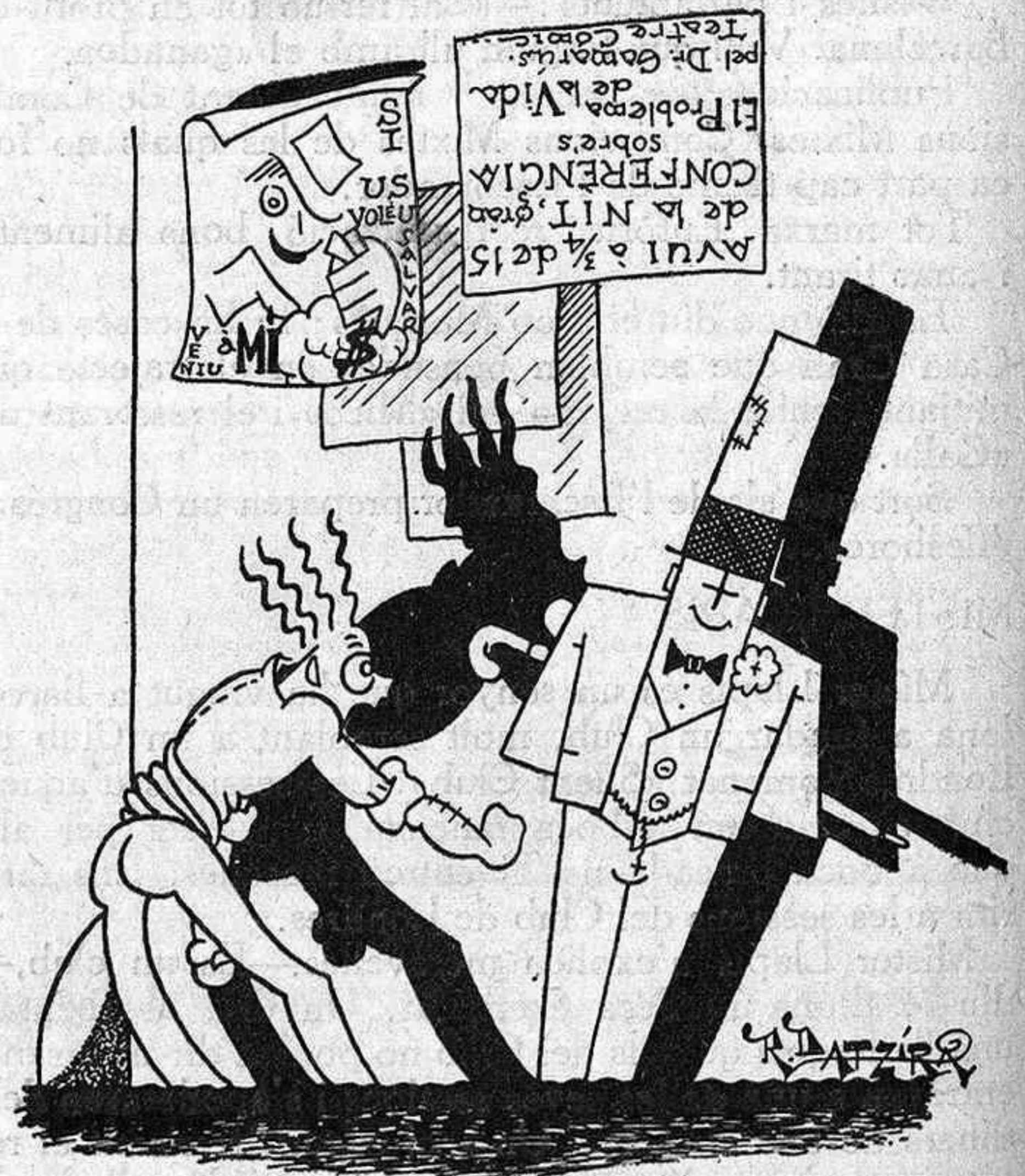
I bé. Ja tenim Jesús senyorejant damunt el Tibidabo, en contrast amb la silueta amable de Montjuïc. El que passa és que els qui han erigit l'estàtua de Jesús en competència amb el gest irreverent de l'Atalaia, es creuen haver posat no res menys que un parallamps. Com aquell qui paren un pis amoblat a una amiga o els qui contribueixen a una subscripció a benefici de qui

els poden guardar les espatlles, es pensen que amb la despesa d'uns diners s'asseguren amor i seguretat.

Tenen la pretensió que l'ombra de Jesús ampararà llurs explotacions i trapelleries; que podran fer treballar més i rebaixar els jornals; que tindran Gil Robles per tota la vida; que hauran aconseguit eixamplar la base de la República fins a l'eixarrancament; que els dividends magres els creixeran com els pans i els peixos; que podran convertir l'aigua en vi, com en les noces de Canà...

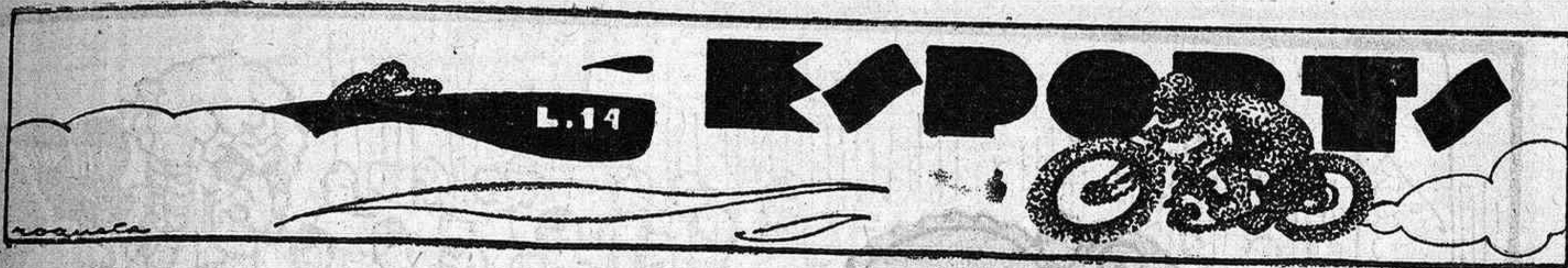
Al cim del Tibidabo es faran molts xeflis i hom s'hi explaiarà amb seràfiques moixigangues. Cal, però, que les «abejas místicas» no se'n refiïn gaire, Déu té un bastó i en els Evangelis hi ha cops amagats... amb permís del pastor Manolo Irurita i de les ovelles del seu ramat.

PANICAL

Lògica Segle XX

- La terra és d'aquell qui la treballa!!!
- Molt bé. Qui hi diu al contrari? La terra és vostra. Jo amb la collita en tinc prou!

Cronòmetre

Crisi de dignitat esportiva. A la ponència «pro-mutual»

El moment esportiu català ens ofereix, lamentablement, dos punts a tractar, mereixedors d'omplir un dels nostres «cronòmetres» de la setmana. L'un és les pobres actuacions dels equips catalans als campionats de Lliga, i l'altre l'activitat tortugàcia de la Ponència Pro-mutual, que amenaça fracassar sorollosament, deixar que la Mutual mori i fer més aviat el paper de comissió liquidadora la junta de senyors que, amb el seu optimisme d'assemblea, semblaven disposats a les més grans activitats en pro de la Mutual Esportiva. Els dos temes són d'urgència i no podem deixar l'un per l'altre. Anem a partir el «cronòmetre» en dos apartats.

* * *

De cinc equips que jugaven partits de Lliga portant la representació del nostre futbol regional, tots cinc han fet el paperet més lamentable en la darrera jornada oficial. Cap dels cinc juga amb la necessària dignitat i el sentit de responsabilitat que cal quan amb un partit de futbol es defensa quelcom més que les pessetes d'una paga, com el manobre o l'ataconador que es treu la feina dels dits, per rutina.

La joventut de l'home esportiu, el sentit de raça, l'amor propi de tot el qui fa esport i posa en la lluita quelcom més que l'afany d'acabar bé o malament una feina per a justificar una retribució, foren absents del tot en el conjunt dels cinc equips catalans, la darrera data de competició oficial, caient així una taca greu pel futbol pare del futbolisme hispànic.

Es que parlar de jugadors catalans serà el mateix que dir «meselleria»? Es que haurem de donar tota la raó a la brometa de mala llei i de doble sentit —que quasi ens atreviríem a endevinar polític— amb què jutgen molts crítics esportius d'enllà la desfeta catalana del diumenge?

Es que haurem de creure que la paraula «professional» —futbolísticament parlant— vol dir per Catalunya treballador rutinari i indesitjable, sense gota de dignitat personal ni de la responsabilitat que per damunt de la professió tenen els homes de Bascònia, qualitat essencial del seu futbol simplista?

Cal que meditin els nostres jugadors i que arribin a comprendre la necessitat que hi ha de redreçar-se amb les fuetades que hom els ha etzivat arrel de la seva desfeta. Cal que fins per decòrum professional vulguin ésser quelcom més que cate-dràtics del futbol per jugar, si volen amb menys ciència —ja que la ciència sovint pot caure futbolísticament en passivitat i calma indiferent— per ésser menys mestres però més efectius.

Altaveu indiscret

A València per les falles de Sant Josep tindran una falla de olatellades boxístiques. Ha estat signat un combat Sangchili-Al Brown a celebrar a la plaça de Braus.

Sangchili és certament un boxador d'empenta; una esperança. Dubtem però que el valencià aconsegueixi vèncer l'aranya negra ni que faci altrament que el que féu Josep Gironès.

Es de témer que el seu combat sigui un altra «falla» per afegir a les que als valencians cremen per la festa del sant fuster.

* * *

A la Federació Catalana d'atletisme toquem campanes de valent i han comès la innocentada —per no qualificar-ho seriósament— d'anul·lar els records del marxador Julià, a instàncies de Gerau García.

García és un gran marxador, però ens sembla més aviat un

Almenys, si es perd, que tinguin de reconèixer propis i estranys que han posat el màxim esport en la lluita i que ha vençut qui hagi tingut més sort o més traça.

Els tenen la paraula.

* * *

«La Mutual Esportiva perilla» aquesta és la frase que s'ha fet de moda pels clubs futbolístics que són els qui en reben major benefici i els qui també deuen portar-li major retribució.

Nosaltres direm més: la Mutual Esportiva és morta, la Mutual Esportiva la deixaran morir, la Mutual esportiva no té salvació en mans dels senyors que constitueixen la Ponència nomenada per l'assemblea.

Tasca ben poc profitosa la que van fer els clubs i ben poc encertada la dels homes que presidien l'assemblea en permetre la formació d'una Comissió que en constituir-se ja sabien més ells que ningú que no donaria el profit que s'esperava.

Els elements que formen la Ponència Pro-mutual van ésser elegits en bona part per compromís o per deferència a tal o tal persona: no són gent apta, excepte alguns d'ells, per a esmerçar les energies pràcticament. Molts podrien actuar millor de Comissió liquidadora, més que d'empresa constructiva.

Mai no havien d'ésser nomenats els homes que dins de la Federació tenen càrrecs als comitès de competició de la casa, i que lligats pels seus clubs tenen de justificar la seva tasca les poques hores que el treball els deixa lliures. A la Ponència calia portar gent nova, gent d'iniciativa pròpia i d'empenta, no elements que sovint els plau ésser cap d'arengada pel gust de presumir un càrrec i que en el fons són nul·litats mancades de seny organitzador i que sols poden actuar al dictat dels clubs que representen.

La responsabilitat d'això, cal donar-la al Consell de la Federació Catalana i als mateixos assembleistes.

Senyors de la Ponència Pro-Mutual: Si sou ineptes per a seguir endavant i per a salvar-la, deixeu els vostres càrrecs, convoqueu novament assemblea i siguin nomenats per la Ponència aquells elements que calgui, perquè la Mutual no ha de morir! No pot morir! Els homes directius del nostre futbol no han de deixar-la morir.

Que cerquin, si volen, fins aquells elements que van fer possible en el passat Consell de la Federació Catalana la fundació de la Mutual Esportiva i que ara se'ls acusa d'imprevisors. Si algú d'ells en té responsabilitat, potser sigui el qui ara manqui per a resoldre aquesta situació crítica.

Que es faci el que calgui, però que la Mutual Esportiva amb la seva desaparició no sigui un motiu més de vergonya pels esportius de Catalunya.

AQUELL

gran maquiavèlic que s'ha fet molt poc favor fent anul·lar els records d'un rival quan ell no ha estat capaç d'anul·lar-los en lluita legal.

Refutant el fet de la Federació hi ha una estadística apareguda a «L'Echo des Marcheurs Français» en la qual Julià està situat en segon lloc dels millors marxadors mundials en l'especialitat dels 10.000.

De Gerau García ni se'n parla.

* * *

Hi ha qui creu que el Barcelona entrenant Morera d'extrem esquerra, tindria l'home que li cal per a omplir el lloc on han fracassat Pagès i Cabanes.

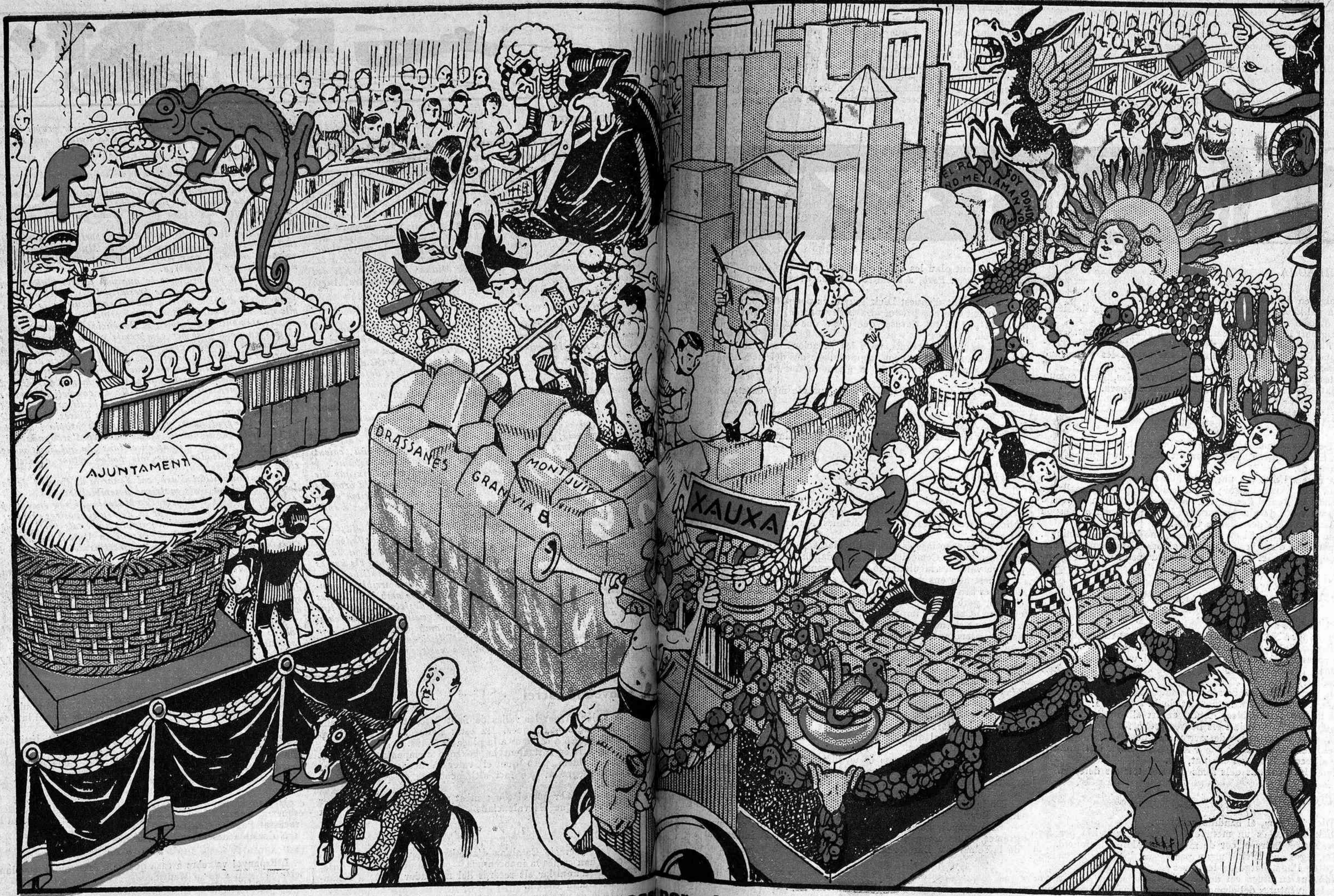
No sembla desencertat. Potser que ho provessin?

* * *

L'Espanyol va rebre a casa que ve a ésser quasi semblant a rebre per vuit a dos a Madrid.

El futbol català fa l'ànec.

* * *

Projectes de carros per al proper Carnaval

Es parla ara seriosament del combat Gironès-Miller per al títol mundial, a celebrar a Londres.

Nosaltres creiem que per al títol també es podria celebrar el combat a Barcelona, a la plaça de braus, on fóra assegurat el ple que a Londres potser no s'aconseguiria essent els boxadors forans.

Jeff Dixon té la paraula.

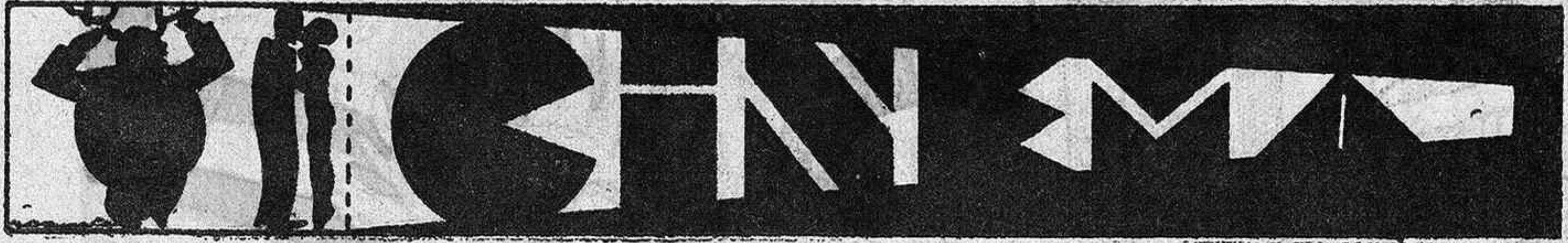
* * *

S'han enterat del cas Szeder? Veritat que és un cas original que fa rumiar una mica?

Per l'adquisició d'Szeder ha pagat el Barcelona vint-i-cinc mil pessetes de les quals no n'ha rebut cap el jugador mentre gestionaven en traspàs Plattko i un hongarès que ha estat seleccionador nacional, i que pel que es veu és una pinta de pronòstic.

Es clar: la junta del Barcelona està un xic escamada de la innocència de Plattko, i, ara no li té confiança, ni per fet els equips representatius del club.

Sembla que hi haurà soroll a can Barcelona, i que si no s'hi posa remei les coses aniran pitjor que quan manava en Coma.

URQUINAONA

«Volga en llamas». Direcció: Turjansky.

Una pel·lícula interessant, amb una bona barreja de situacions, d'acció i d'emoció.

Inkiginoff i Albert Prejean la juguen admirablement. «Volga en llamas», sense ésser res de l'altre món, ens treu l'esquerpesa que fa unes quantes setmanes ens deixen les cintes que s'estrenen als cinemes barcelonins.

Totes aquestes pel·lícules van ben vestides, però quanta pobresa espiritual. Són ben bé de la nostra època.

FEMINA

«El eterno ensueño», film de la Universal.

Un film neula, tan americanament neula com sigui possible imaginar-vos.

Als Estats Units fan uns films que responen al que en diríem la seva crosta ianqui; tenen equivalent entre nosaltres: els films d'en Benito Perojo, i les «Mercedes» i «Viva la Vida». A aquesta mena de films pertany «El eterno ensueño». Respon a la baixa manera dels Estats Units.

Com és natural, «El eterno ensueño» no ha agradat a ningú. Els «pataters» d'ací ja tenen els fornidors. Tampoc no plauria, als ianquis cent per cent, les dolceses d'hòstia de «Sor Angèlica».

COLISEUM

«El Club de medianoche».

Quina por? No. Precisament es tracta d'uns lladres de joies londinencs d'allò més simpàtics. Llàstima que un d'ells no sigui encarnat per en Mojica i ens canti un «raconto» abans de robar, o després. (Per cols, l'ordre dels factors no altera el resultat.)

Els lladres londinencs són cinematogràfics, volem dir com a lladres. I aquesta fa la novetat de la pel·lícula. Es tracta d'uns lladres amb dobles. Aquest encert «lladrístic», tan modern, despista la policia i els lladres poden fer de les seves en l'espai d'un miler i pico de metres de film.

Pel·lícula amb valor? Bona fotografia. Bona interpretació. Bona direcció. Però, en conjunt, res.

Totes les qualitats dels films d'ara. I tots els defectes.

CAPITOL

«Dick Turpín», el bandido generoso.

Dick Turpín és un meravellós heroi de novel·la per fascicles. Ha fet batre el cor de moltes llegidores de folletó.

Era lògic que Dick Turpín passés per la pantalla, en sollicitud de l'homenatge de les seves admiradores.

Allò que en diuen «el deure professional», ens ha portat a veure les aventures del «bandido generoso» que és Dick Turpín.

L'hem vist valent, faceciós, cavalleresc, etc., tot això que

diuen que tant plau les dones —les novel·leres, s'entén—, que són la majoria. Però, a nosaltres, ens ha avorrit fins a la coroneta.

L'avorritament d'aquest Dick Turpín es pot parangonar amb l'avorritament que ens produí «La bonaventura», una pel·lícula bramada per un tal Caruso, que diuen que és fill del difunt Caruso bo.

Tots els trucs rebregats, totes les situacions, cent, mil, deu mil vegades repetides, hi són engiponades: des del medalló per a reconèixer un fill robat per la gitaneria fins al tatuatge al braç.

El mateix passa amb Dick Turpín, un xic més curat, però «encants» a la fi!

Si segueixen aquesta mena de pel·lícules ens penjarem a l'esquena això del deure professional.

Víctor Mc. Langlen s'ha ficat ben ficat dintre la pell de Dick Turpín.

METROPOL

«Una de nosotras» i «La bahía de los tigres».

«Una de nosotras» és interpretat per Brigitte Helm —simpàtica actriu— i dirigit per Johannes Mayer. Pertany a la Ibi Films.

«Una de nosotras» és una pel·lícula sense pretensions. Això fa el seu encís. Comedieta ben portada, llisa i poc ostentosa, posa en valor les facultats, no gens corrents, de Brigitte Helm.

Aquest film ens va plaure per la seva diguem-ne humilitat. No és ben bé la paraula aquesta d'humilitat, per a catalogar el film, però sí per donar-ne la sensació. Per parangonar-lo, citaríem «Caprichos imperiales», amb el seu recarregament feixuc i «Una de nosotras» amb el seu il·lisquent d'aigua, qualitat ben poc alemanya. Guanya en simpatia —naturalment que amb tota la seva relativitat—, «Una de nosotras».

«La bahía de los tigres» és protagonitzada per Anna May Wong.

Bon film, amb un gran treball d'actriu per part d'Anna May Wong. El seu treball és ben remarcant en els grans primers plans.

«La bahía de los tigres» és una pel·lícula d'un bigarrat ferm: l'aiguafort no és empastitxat: és aiguafort autèntic. El cinema anglès, al qual pertany aquest film, guanya cada dia en valor i autenticitat.

«La bahía de los tigres» és un film dirigit per Wills, amb vigorós encert, producte d'una visió segura. Mai ningú no havia tret tant resultat de les facultats vistes de la intensa actriu Anna May Wong.

En la filmació cal remarcar el treball de l'Henry Víctor i de René Roy.

El Metropol, gairebé sempre desafortunat en els seus programes, aquesta vegada presenta el programa més interessant de la setmana a Barcelona.

Croniqueia de la setmana

L'ARISTOCRACIA

Un diari de la ciutat, en parlar del vell trobat al Portal de Santa Madrona, mig mort de fam i de fred, pregunta:

«Què fan les institucions benèfiques de caràcter privat, aquestes associacions posades sota la directiva d'aristocràtiques dames?»

Què fan? Què han de fer, estimat diari de la ciutat? Fan d'aristòcrates!

TEORIES

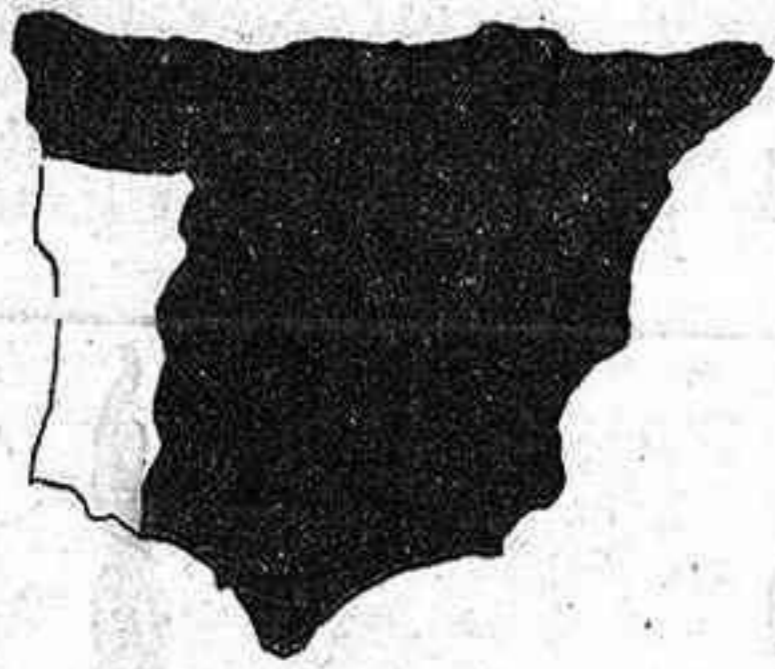
Les teories estatals del senyor Calvo Sotelo no deixen d'ésser boniques.

En un discurs pronunciat fa uns dies ens va dir:

«Res davant l'Estat, però l'Estat al servei de la Nació.»

Molt bé, si no tinguéssim la seguretat que el senyor Calvo Sotelo una vegada enlaire posarà l'Estat i la Nació al servei de la família.

NEGOCIACIONS EXTRAORDINARIES

Estem en dies de grans negociacions de les quals es parla amb fort entusiasme, naturalment que amb un entusiasme no oficial.

S'al·ludeix, per exemple, a les negociacions hispano-belgues, hispano-franceses, hispano-americanes, etc. ...

I de les negociacions simplement espanyoles, què se'ns en diu?

LA CALOR A LA ARGENTINA

Un periòdic, per a registrar la molta calor que fa a l'Argentina, diu: «Fa 78 anys que no s'havia suat tant».

Es coneix que a l'Argentina tenen calor, però no tenen censura.

LLEIS ANTIGUES

Repassant lleis velles trobem un còdic de l'Imperi romà en el qual es castiga amb pena de mort delictes insignificants. Aquest còdic, però, feia excepcions per als no plebeus.

Quina revoltant desigualtat! I més si la confrontem amb les lleis d'avui. Avui, fins en els països més salvatges, reconeixen la igualtat de tothom davant la llei.

Molt s'ha millorat, encara que la lletra de la llei no es compleixi!

GIL ROBLES A CATALUNYA

Gil Robles ha recorregut en un dia mitja Catalunya i ha pronunciat set discursos. Com aprofita el temps aquest home! Voldrà dir això que aviat s'aixecarà l'estat de guerra?

NOVES DEL VIATGE DE GIL ROBLES

Entre benediccions, flors, llorer, i entre una dotzena de senyors xacrosos i altra dotzena de senyores histèriques, Gil Robles va inaugurar el diumenge passat a Tarragona el local d'«Acción Popular».

«Soy un castellano —va dir Gil Robles— que vengo a trabajar por el engrandecimiento de Catalunya!»

Mau! A ell esperavem! Bon panorama per a l'engrandiment de Catalunya!

MES DEL VIATGE DEL CAP-CEDISTA

Gil Robles, després de tants discursos, i qui sap si exasperat de topar-se arreu amb les mateixes cares, manifestà que esperava que Déu el recompensés per la defensa que fa de la causa divina.

Amb què quedem, Gil Robles? Defensa Catalunya o defensa Déu?

APROPAMENTS

Els diaris d'aquests darrers dies ens han assabentat que Goering ha anat a Varsòvia, i Flandin i Laval han anat a Londres.

Per què serà que se'ns acudeix fer-nos aquesta pregunta: —«I a Espanya qui vindrà?» Això que tenim Tarifa.

EXPANSIONS DE SU SANTETAT

La «Casa Pontificia», amb motiu de no sabem quina festivitats, de la Ciutat del Vaticà, ha regalat un ciri a Sa Santetat.

—«Aquest ciri serà destinat per les sollicituds del Papa»— ha fet saber la «Casa Pontificia».

No volem fer-hi comentaris ni despertar suspicàcies.

NEGOCIS INTERNACIONALS

Dies pròdigs en negociacions internacionals! Comptem entre les negociacions la del Tractat Comercial entre França i Espanya.

Tot ha anat bé!

Per què no n'havia d'anar en uns temps en els quals les paraules optimisme i eufòria estan de moda?

Mentrestant els comerciants de taronja valenciana ja es preparen per a tirar-la al femer.

TELÓ ENLAIRE

NOVES I COMENTARIS

Els putxinel·lis Didò han entrat al Poliorama. Els hi ha fet entrar l'espectacle per a infants de Lluís Elies: «El Bé i el Mal o les Calderes d'en Pere Botero», molt més putxinel·lis d'en Didò que comèdia d'en Lluís Elies.

Tanmateix això no està pas gaire bé.

* * *

Per l'èxit que Didò ha obtingut al Poliorama, amb l'espectacle de Lluís Elies, un grup nombrós d'amics li prepara un àpat d'homenatge que tindrà lloc a un restaurant popular i a un preu de situació.

Ja passen de seixanta els inscrits.

* * *

Rebentada d'«El Baile del Savoy» al Novetats.

Presentació dolenta. Les representacions de Madrid i el viatge de la tourné feta amb «El Baile del Savoy» ancoraven a Barcelona, un poble més de províncies. Aquesta vegada la gosadia ha tingut el càstig merescut.

* * *

Estriabots madrilenys a base de donar gust a les classes passives de la capital.

Diu en Castrito en «El Baile del Savoy»: «Como un cualquiera de la C.N.T. o de la F.A.I.» I el públic de Barcelona no classe passiva—arrerca a xiular.

* * *

Per què Clarel ha de fer un galan en «El Baile del Savoy»? Clarel balla bé i mig canta. Però per què ha d'ocupar un lloc que no ha d'ocupar i prenent-lo a gent de casa molt millor que ell?

Coses nostres! Això no passaria a França, ni enlloc més. Allà, quan utilitzen la Bàker, és que han escrit una obra per a una criolla. Quan utilitzen Raquel Meller, li fan fer de gitana.

En «El Baile del Savoy» no es necessitava en Pierre Clarel.

* * *

Al Barcelona s'ha estrenat «Seviviya», una cosa escrita de cara a l'Hortas.

Els autors de Madrid, en pla de conquistadors, ja ens diuen les seves bestieses anticatalanes a la cara.

Un cambrer de Sant Sebastià no sap que és manzanilla, ni un altre vi de marca; no parla sinó català, etc.

Aquests autors madrilenys no saben que els cambrers de Barcelona són del millor d'Espanya i que els cambrers de Sant Sebastià són escollits entre els cambrers de primera de la ciutat. Assegurem que gairebé tots ells saben més idiomes i són més europeus que els autors de «Seviviya».

* * *

Abans, aquest cambrer portantveu de la bestiesa anticatalana i del cretinisme Hurdesc d'uns autors, no hauria sortit de Madrid. Allà hauria fet les delícies dels habituals de qual-sevol teatre, i fins hauria estat vist benèvolament pels socis del «Casal Català» de la capital.

Ja tenim el cambrer a Barcelona.

Que els autors no creien produir l'efecte que han produït? Qui sap si no. Creiem en la inconsciència i en la pell d'hipopòtam d'aquests autors cotitzats, que ara, a darrera hora, fan la delícia dels públics de Barcelona.

* * *

Diàleg caçat a una representació d'«Oro y Marfil»:

—Això és allò de tant èxit?

Tan de bo els autors catalans escrivissim així!

—Satisfarien més la teva imbecilitat i la de tants altres?

—Què hi ha a «Oro y Marfil»? Res! Escenes d'un pintoresc de caixa de panses, un segon acte que podria col·locar-se a qualsevol obra, uns quants trucs i un abundós amaniment d'es-

tirabots, alguns d'ells d'un gust pèssim. I això diuen que agrada.

* * *

Els autors catalans —si són ben catalans i són autèntics autors de teatre en català— no poden assemblar-se als autors madrilenys.

Ací es fa una altra vida i els temes d'inquietud són uns altres. Abans en féiem un orgull de tenir teatre propi. Ha calgut que Barcelona, i bona part de Catalunya sentís la influència del «murcianisme» perquè demanéssim que els nostres autors escrivissin com escriuen els autors de Madrid, autors de facècia i xafarderia, autors d'hora vagarosa de taula de cafè.

Per altra part, com molts dels nostres crítics són autors que aspiren a imitar els madrilenys —no en el sentit de fer art, sinó de fer diners— heu-vos ací d'impuls i la protecció que donen a les coses madrilenyitzades. I després resulta que se'ns torna la boca aigua amb una «Papurusa» que ni als de Madrid plau.

* * *

Joan Tomàs feia l'altre dia unes bones observacions sobre el que fou la revista a Barcelona quan hi intervenien autors barcelonins i el que ara és quan ens la importen de Madrid. I donava un consell a Campua el qual, segons diuen, vol comprar un auto per anar i tornar de Madrid, per estar-hi amb relació constant.

—No seria millor que Campua deixés de comprar l'auto?— preguntava Joan Tomàs.

El que estaria bé és que els autors de Catalunya ens féssim sentir, assabentant els empresaris que ací tenim autors tan mútics com llibretistes millors que els que tenen a Madrid.

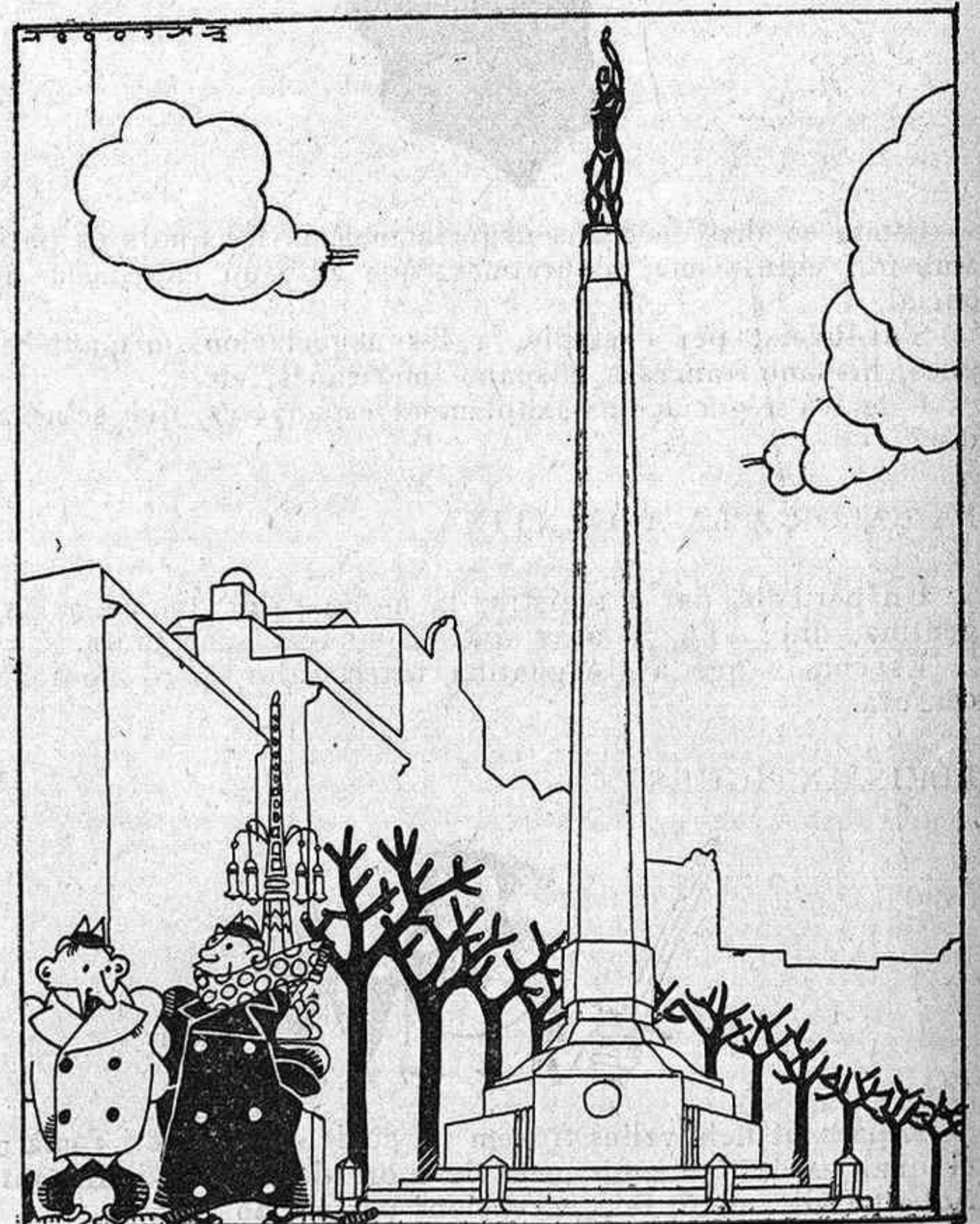
Consti que hem dit millors i ho sostenim. Ací es poden muntar espectacles molt millors, de més bon gust i de tant èxit, com «Las de los ojos en blanco».

I consti que citem aquesta obra per fer referència a un èxit.

* * *

Poal-Aragall ha estat operat.

Ens assabentem amb goig que el seu estat millora i ens alegrem del seu ben proper guariment total.

—No troba que la República va molt nua?
—Esperi's! I el que hi anirà!

— Què li ha passat?

— Van convidar-lo a una «merienda» radical, i, el pobre, no sabia això què era. Com s'atipen!

CRONIQUEES BANALS

El problema del blat

Encara que l'agricultura no és la nostra especialitat, perquè nosaltres (és a dir, jo) hem nascut (és a dir, he nascut) per escriure banalitats, sabem (és a dir, sé) que la feina dels pagesos és fer agricultura. Agricultura, consisteix en llevar-se a les quatre del matí, donar menjar als porcs, llaurar la terra, témer les pedregades, fer la manilla als diumenges, i anar a dormir amb les gallines, sempre que el seu pudor, femelles a la fi, no les privi d'ajocar-se amb un home. Amb tot, com que creiem que l'agricultura és l'eix de la vida i sense ella no podríem menjar, ni podrien haver-hi vegetarians, anem a tractar d'un tema eminentment agrícola, fem constar però, la nostra simpatia per al pollastre rostit i pels filets de vedella.

Tots sabem que, en aquests dies, el Parlament espanyol ha esmerçat unes quantes sessions discutint el problema del blat. És evident que aquest Parlament que, no s'ocupa dels grans problemes espanyols, posa una cura especial en tractar el problema dels grans espanyols. Resoldrà el conflicte? Creiem que no, ja que segueix un camí, al nostre entendre, completament erroni.

Aquest problema que no és de sumar, de restar, de multiplicar, ni de dividir surt de l'òrbita dels matemàtics, per caure dins els dominis del Pèrits Agrícoles, que és un ofici que fa molta gràcia. Reconeixent que a l'hivern no és l'època més adequada per a tractar dels grans, sinó que més aviat li escauria la primavera o la tardor que és quan adquireixen una virulència a prova de pegats de diacolón, anem a aportar el nostre gra, encara que sigui de sorra, en aquest afer dels blats que tant interessa la nació.

Què és el blat? El blat són aquests granets que neixen al capdemunt de les espigues i que pel mes de juliol uns homes les segueixen tot cantant el Virolai. Per què serveix el blat? Aquí és on plora la criatura. Per més investigacions que hem fet, no hem pogut saber perquè carai serveix el blat. Fora que és menja predilecta dels pardals, és per a nosaltres un misteri el destí d'aquells sacs que, carretera enllà van vers un destí desconegut.

Jo sé, ai no! Nosaltres sabem que, els pollastres i les gallines mengen blat de moro, que les vaques mengen aafals, els cavalls, garrofes, els conills, sagonet i els tocinos, peles de patates, però no sabem de cap animal que mengi blat per prescripció veterinària. Hem seguit moltes botigues i hem vist vendre les coses més inversemblants, des de l'impermeable de paper d'estraça fins la neurella d'un elefant, però enlloc, enlloc no hem vist que venguessin blat. A què ve doncs fer tants discursos per una cosa que ningú sap on va a parar? No fineix aquí la desorientació del Parlament, sinó que d'una manera premeditada i amb manifesta mala fe vol lligar el problema del blat amb el preu del pa. Això prova la ignorància dels

homes que regeixen els destins de la nació. Què no ho saben, senyors diputats i senyor Ministre d'Agricultura, que el pa es fa de la farina? Doncs deixin el blat i parlin de la farina que fet i fet, encara serveix per alguna cosa.

PENTA

— Vina! T'ensenyaré una cova pre-històrica.

— Fins aquí dalt hi ha Centres Tradicionalistes?

ESQUELLOTS

El dia 11 d'aquest mes, s'escau l'aniversari de la primera República. El 14 d'abril, molts ho han oblidat ja, s'acompliran quatre anys de la proclamació de la segona (tan jove i tan desgraciada!). ¿Quan podrem celebrar el de la tercera i definitiva?

* * *

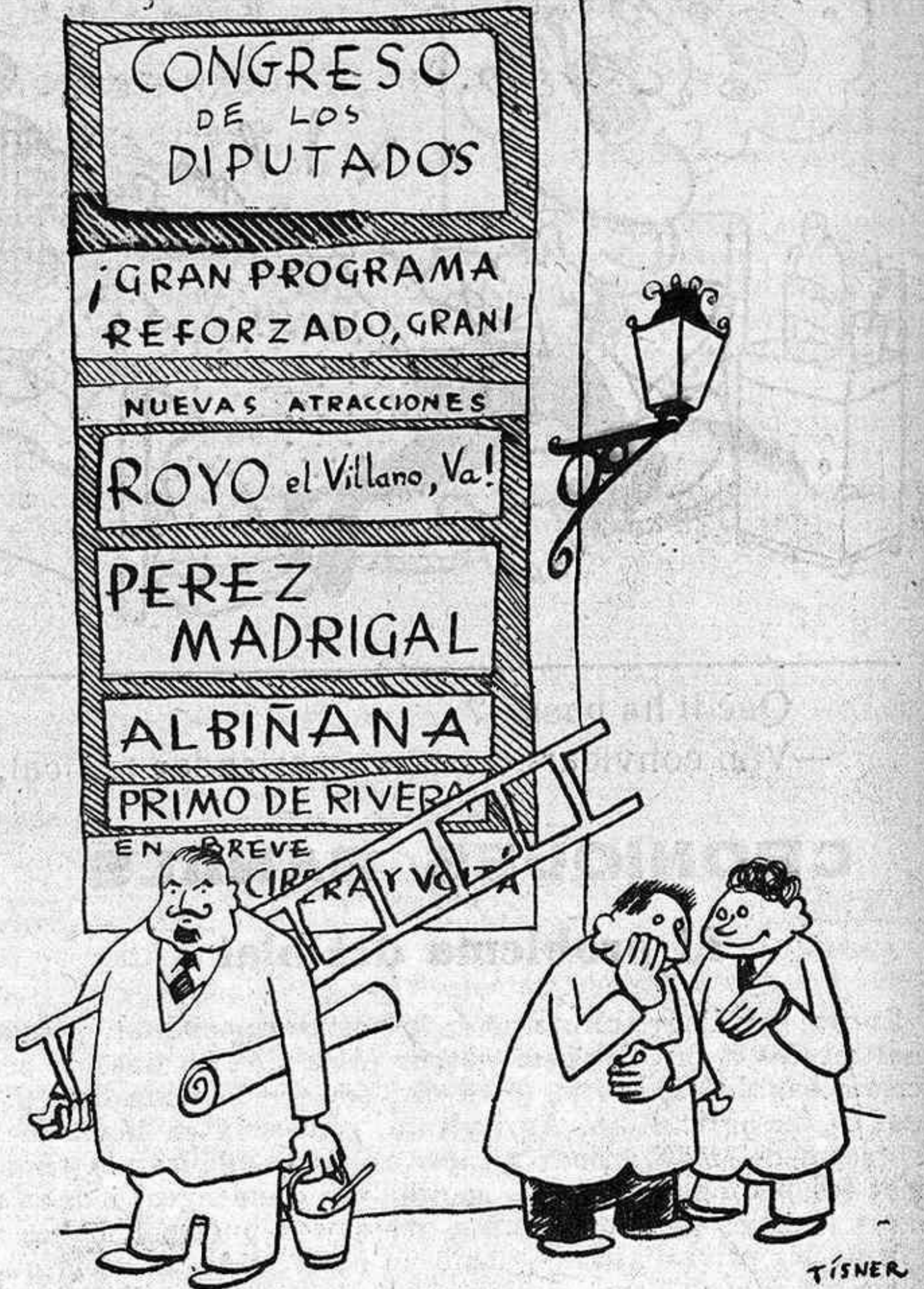
Si la civilització escurça distàncies, l'anti-civilització agràrio-cedista-radical, les suprimeix. No necessiten anar a enganyar xinesos a la Xina ni indis a l'Índia. Com una mena de «divinos impacientes» de via estreta, escampen les seves missions a conquistar catalans.

L'altre dia va venir Gil Robles, el missioner màxim; després aniran arribant Cid, Rojo, Martínez de Velasco, Albiñana i la resta. Per tal de no fer-los perdre del tot les il·lusions, caldrà que els catalans treguin les anelles dels cortinatges i se les posin al nas.

* * *

Escolteu: allà baix hem de fer grans obres. Què us faria res de deixar-nos la «Via làctea?»

Al Congrés no hi va ningú

—Sí, sí, pot anar fent. N'hi ha prou amb què l'espectacle s'acabi a dos quarts de dues!

Les dretes vénen a cristianitzar-nos, a espanyolitzar-nos, a treure'ns la son de les orelles... i altres coses, amb la col·laboració dels radicals, tan purs i màrtirs.

I tan a la vora que tenen les Hurdes!...

* * *

Gil Robles, en el seu discurs dels diumenge, va ensenyar el seu joc sense trampa. Referint-se a l'aliança del seu partit, la C.E.D.A., amb els radicals, va dir: —¿Som nosaltres els qui havem renunciat el nostre programa o bé ells els qui han fet concessions del seu?

Els radicals que s'ho escoltaven deien: Be! bee...! Alguns, però, feien l'ullet. Perquè els sacrificis que han fet els radicals, han estat, com sempre, merament ideològics. Cap, que no faci aprimar la panxa.

* * *

Degut a les circumstàncies, els republicans no han pogut inaugurar encara, amb la deguda solemnitat, el monument a Pi i Margall. En virtut d'aquestes mateixes circumstàncies, s'ha pogut celebrar espectacularment la col·locació d'una imatge colossal del Sagrat Cor al cim del Tibidabo.

HERNIA

El Instituto de Herniología Notton ofrece las máximas garantías por sus muchos años de práctica. Por su reconocida competencia y seriedad. Por sus perfectos aparatos, última palabra de la ortopedia moderna premiados en varias Exposiciones y adoptados por todas las eminencias médicas. Por su tratamiento científico, con el que han conseguido su curación tantos herniados y por sus precios módicos al alcance de todo el mundo. Pida gratis libro explicativo con infinidad de cartas de agradecimiento y curación.

J. NOTTON Cirujano Ortopédico. Consultas gratis de 10 a 1 y de 4 a 8. Ronda de la Universidad, 7, 1.º - Teléfono 10935 - BARCELONA

LA REGLA

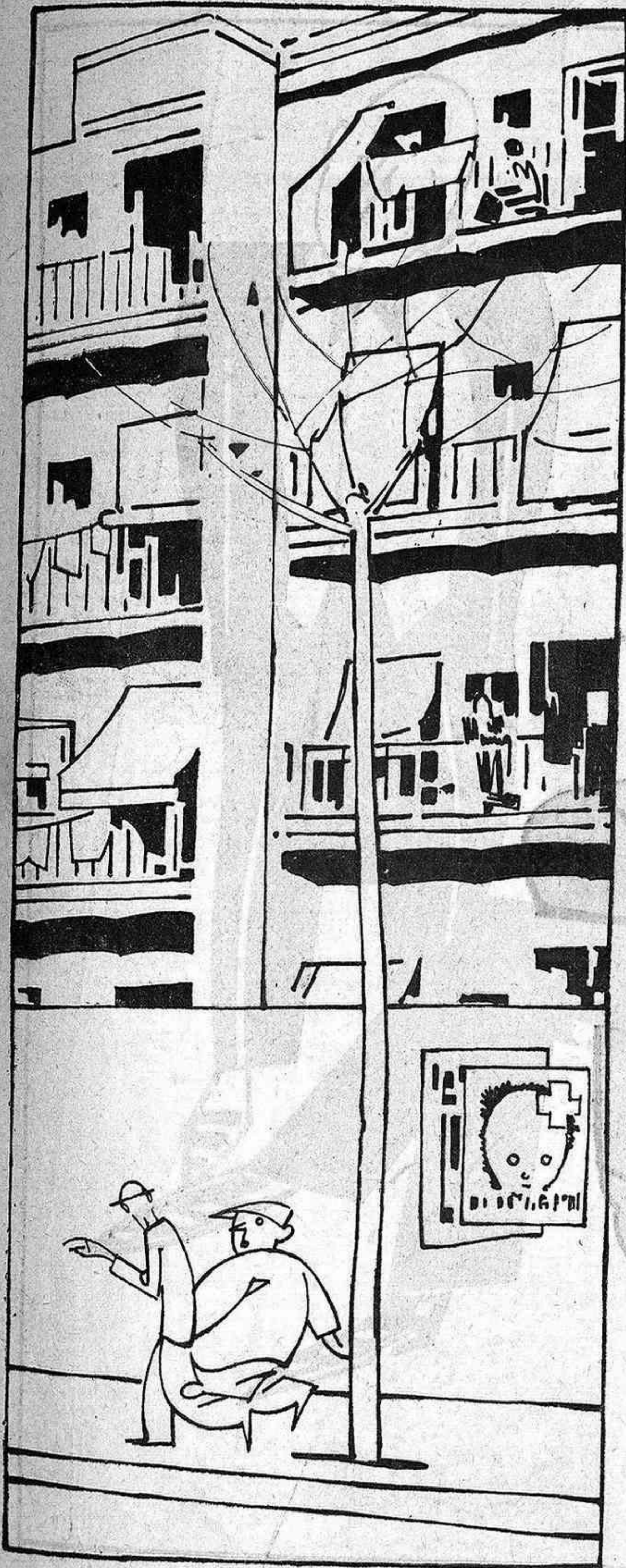
PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

**SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB**

—M'han dit que volies disfressar-te de pallaso?
—Creus que vull que em prenguin per en Pèrez Madrigal?

Per mor de les circumstàncies, els republicans no poden fer mitings ni celebrar actes públics de cap mena. Aquestes circumstàncies permeten que les dretes i els lerrouxistes diguin el que vulguin i àdhuc s'atreveixin a provocar i a insultar als qui no poden, ara com ara, contestar-los.

* * *

França, tan indulgent i amable amb els emigrats monàrquics, amenaça amb expulsar els revolucionaris del darrer moviment per tal de congraciarse, ja sabrà per quins motius, amb els qui remenen les cireres al nostre país.

França —parlem, naturalment, de certa França— oblida massa sovint l'adhessió moral i material dels catalans en el temps de la guerra i sembla no voler recordar-se de quins eren els francòfils i els germanòfils.

Farien bé els francesos de servir un xic de memòria i de respecte, sobretot, als ideals generosos de llibertat i de justícia que informen la seva república. Pensin, que no hi ha enemic petit i que, de vegades, les truites es giren.

* * *

Una de les noves pensades del senyor batlle seria la de traslladar el districte cinquè al quart. De fet, ja s'havien efectuat treballs preparatoris. No s'havien passat al partit radical la flor dels més destacats i lluits aristòcrates, fabricants, banquers, i cavallers d'indústria i del comerç de la Barcelona del districte quart? *Finis coronat opus* o com traduiria el nostre home, *d'aquelles gallines n'han sortit aquests ous.*

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

LOS MARIDOS DE LIDIA

Per PERLITA GRECO

CINE TALIA

SOR ANGÉLICA en espanyol, amb l'actuació personal de

TERESA MANZANO orquestra i la seva **PALMER-BOYS**

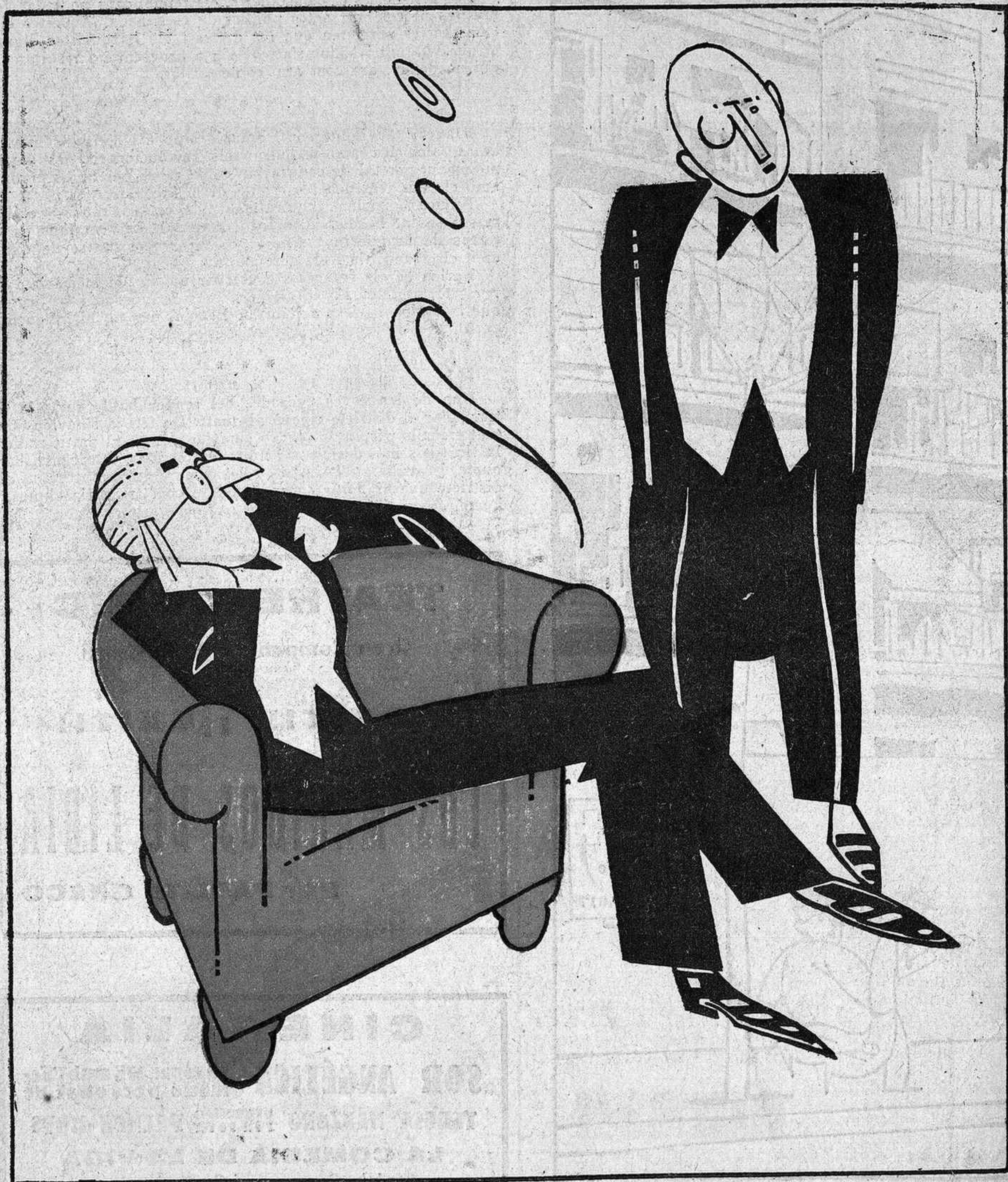
LA COMEDIA DE LA VIDA

per John Barrymore i Carole Lombart

CASA INTERNACIONAL

REVISTA I DIBUIXOS

ENTRATNY A LA BIBLIOTECA
PATRIENY BARCELONA

Amb el nou Estatut de la Premsa, i unes eleccions com les del Novembre passat, la gent d'ordre estem salvats.